Ч. 154 (11.407). Львів, субота 14. липня 1928. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Москвофільський боляк.

Львів, 12. липня 1928.

Варшавський російський щоденник „За Свободу" з 10. липня, що має інформації з першого джерела, приніс таку вимовну вістку:

Повідомляють нас, що керманич Почаївської Свято-Успенської Лаври архимандрит **Дамаскин** призначений **люблинським** епископом. Йому доручиться нагляд і керму православним рухом в Галичині. Хиротонія архимандрита Дамаскина на епископа відбудеться у Почаївській Лаврі, в день памяти Преподобного Йова Почаївського (28. серпня по новому стилю)".

Заразже під цією вісткою читаємо другу про те, що на місце архимандрита Дамаскина керманичем (намістником) Почаївської Свято-Успенської Лаври має бути призначений настоятель львівської православної церкви і „теперішній керманич православного руху" в Галичині єромонах Пантелеймон (Рудик).

Ці дві коротенькі вістки варті того, щоби над ними хвилину спинитися. Недавно дали ми на сторінках нашого органу в статті п. н. „Розмах православія" вичерпуючі дані про поширювання православія на галицькій землі, особливож на Лемківщині. Повторювати тих даних удруге не беремося. Та воно й недоцільне. Бо нині дуже пророчистим є сам факт призначування окремого епископа для нового православія в Галичині. Кажемо, „окремого" тому, що люблинський (так офіційно мав би він титулуватися!) православний епископ напевно силою обставин буде найбільше займатися галицьким православним рухом, без огляду на те, де він осяде, бо в Люблині певно ні! Не даром-же це підкреслене в самій його номінації. Від того, очевидно, не буде вже так далеко до формального утворення окремої православної дієцезії для Галичини. При теперішніх відносинах у Польщі це цілком реальна перспектива, незважаючи на велику внутрішню „розслабленість" польського, що так скажемо, православія.

Експанзія того православія в Галичині є для нас дуже небезпечна не тільки з церковних мотивів українського грекокатолицтва, але ще більше з національних мотивів. Все польське православіє насичене політичним москвофільством наслідком некритих чорносотенних настроїв його духовенства. Колиж нині православна єрархія і духовенство є ультралояльними супроти Польщі та дається покірно робити знаряддям польської політики, то це тому, що за рижським кордоном є ненависні для них більшовики. З хвилиною зміни відносин за рижським кордоном вся та православна духовна чорносотенщина заспіває зовсім іншої.

На Галицькій Землі має православіє передвоєнного зразку дуже сумні традиції, дарма, що тоді не мало воно такого розмаху, який має тепер. Керманичем повоєнного православного руху, тобто теперішнього, в Галичині був, як видно з вище поданої інформації, настоятель православної церкви у Львові єромонах Пантелеймон, галицький москвофіл Рудик. Він розїзжав по нашій Лемківщині, він відправляв молебні у Скиті Манявському, він найшов дорогу до душі нашого консерватичного і темного лемка та защіплював плянове православіє, відживляючи поври те старі традиції передвоєнного москвофільства. Отже з православієм суне на нашу землю москвофільство, що прибирає тепер дещо відмінні форми від передвоєнного, форми до тої міри дивоглядні, що розбуджує у сильних міра цього цілком зрештою оправдане враження ультрапольського льоялізму. Таким чином москвофільство майже вигасле в часи війни гальванізується штучно офіціяльною підтримкою хрунівської породи „старорусинів" по містах з одного боку і поширюванням теперішнього польського православія на західних наших окраїнах з другого.

Чи в нас йде якась плянова доцільна акція в напрямі паралізування експанзії „розслабленого" москвофільського православія? Досі про те ми нічого потішаючого не чули. А чейже це за важна справа, щоби нею не заінтересуватися і на неї гідно не зареагувати. Мусять на неї реагувати не тільки наші церковні грекокатолицькі чинники, що потурають навіть серед свого духовенства пропагаторам москвофільства, отже й православія, але й наші громадські й політичні кола, бож тут мова про боляк, про ґанґрену, що зїдає здоровий організм нації української. Греко-католицька церква в Галичині була довгі часи одинокою фортецею й забором нації української. Нині відіграє вона ту саму ролю особливо по містах та на західних окраїнах. Успішний наступ розкладаючогося православія на українську греко-католицьку церкву на будуче при підтримі польських чинників як досі, приніс би нам необчислені шкоди в національному біляксі. Тому то слід змобілізувати всі сили проти нього і проти закаптуреної в ньому москвофільської зарази.

Карта Европи.

Від нашого кореспондента

Париж, початок липня 1928.

I

По банках, по торговельних домах, по політичних клюбах Анґлії (і, кажуть, також інших анґльо-саксонських країв) дуже часто стрічаєте на стінах карту нашої маленької Европи (маленької в порівнанні з котроюсь з анґльо-саксонських або радянською імперією), карикатурно поперерізуваної чудовижними десенями, вимальованими товстими ріжнобарвними лініями. Карта ця має показати й доказати абсурдність і шкідливість тієї безконечної скількости кордонів і цлово-митових перепон, якими позловж і поперек перегорожена післявоєнна Европа і які утруднюють подорож і лучбу тай важким тягарем налягають на міжнародню торговлю. Справедливо чи несправедливо бачить пересічний анґлієць у цих кордонах одну з причин тієї господарської кризи, в якій країна його щораз більше поринає, і досада його бере проти цих „китайських мурів", що піднімаються скрізь по Европі.

До трудношів, звязаних з новими кордонами нових і малих держав треба ще додати значно більшу, ніж перед війною ріжноманітність грошів і грошевих систем. Колись (можна вже казати: колись, бо часи перед війни вже перейшли до історії) від Еспанії до Бельгії, і від Швайцарії до Румунії й Греції, грошева одиниця спиралася на французькому франкові. В „Латинській Унії" грошевій мали курс ті самі гроші. Ви платили, не міняючи, французьким франком у Швайцарії, швайцарськими у Бельгії, то-що. Не те — сьогодні. Сьогодні швайцарський франк далі вартий одного франка, натомісць французький франк вартий всього тільки 20 сотиків, бельгійський тільки 14, а румунський лев тільки 3 сотики. А стільки є ще всяких інших, до себе неподібних грошей і грошевих систем!

Все те дратує анґльо-саксонського торговця, і головно цим треба собі толкувати, чому пропаганда за ревізією европейських кордонів і за укріплення Союза Народів знаходить в Анґлії ґрунт значно прихильніший ніж прим. у Франції.

II

Бо, піде правди діти — чого варті всі балачки про „европейського духа" то-що, коли ви не можете зробити кілька оборотів колеса, залізницею або автомобілем, і не наїхати на новий кордон і на нових митарів? Навіть літак, коли осідає на землі, мусить такзамо мати в порядку свої „папери", як корабель, коли причалює до берега.

Тай годі інакше. Якби було інакше, то розбишацтво знов відродилосяб на морях, а швидко появилисяб і повітряні пірати. Відомо, що **невдовзі всі великі кораблі, що перепливають Атлянтик, матимуть помости, на яких літаки могти-муть осідати і з яких вони могтимуть вилітати. Таким чином буде можна дігнати корабель після його відїзду тай покинути його перед його приїздом, одним словом, перебути повітряну подорож кораблем, тай ось так обнижити риски першої тай скоротити час другої. Можна буде заїхати до Ню Йорку через які два дні. Дуже гарно. Одначе подумайте про ось що.**

Один з тутешніх капітанів великого атлянтійського корабля зовсім поважно казав недавно тому: „Везу для Франц. Банку двацять міліонів золота. Крім того є на кораблі ще кілька міліонів дорогоцінностей в каменях і перлах усяких багатих подорожних. Припустімо, що літак надлетить понад корабель і, грозячи бомбами, вимагатиме окупу. Що прийшлосяб нам робити? Треба буде організувати охорону проти воздушних піратів?"

Ці гіпотези доставляють широкий матеріял для Юліїв Вернів майбутности. Одначе невже воно не правда, що люди й народи завжди мусітимуть захищати своє добро, що боротьба в цьому світі ніколи не покінчена, що при вході до кожної країни чигає на вас митар, та що два крамничники не відкриють у сільській громаді своїх крамничок, не підлаючи собі зажерті, іноді смертної війни? — В. П.

За океаном.

Висилка сирітських грошей до Старого Краю.

Читаємо в „Америці": Дня 9. червня відбулося засідання управи Українського Народнього Комітету в справі висилки готівки з продажі дому У. Н. Комітету в Ню Йорку на купно дому для українських сиріт у Львові. Готівки в касі У. Н. Комітету по заплаченню всіх зобовязань (як це було оголошено у звіті) лишилося 5.200 дол. Крім того задержано 700 дол. на домагання п. Фесоловича, котрий домагається комісового (управа У. Н. К. не умовлялася з п. Фесоловичем щодо продажі дому, ані не продавала через його офіс) і 500 дол. осталось на позичці Українському Народньому Домові. На засіданні о. В. Лотович поставив був таке внесення: розділити готівку в сумі 5.200 дол. на три части і започаткувати три сирітські доми: у Львові, Перемишлі і Станиславові або Коломиї, під опікою трьох українських греко-католицьких дієцезій в Галичині. Цього внесення не принято, а рішено більшістю голосів вислати готівку в сумі 5.200 дол. на руки митрополита Андрія Шептицького, щоби в порозумінні з українськими установами у Львові закупив у Львові дім для українських сиріт. Одночасно повідомлено митрополита, що по скінченні літиґації вишлеться решту оставшої суми, себто евентуально небаром 1.200 долярів, а вкінці за протязі 6 літ по 1.000 долярів (кожного року в травні), себто остаючих 6.000 дол., з процентом разом 6.900 дол. Цим робом У. Н. К. вишле всього на дім українських сиріт у Львові, при корисній полагоді обох претенсій, загальну суму 13.300 долярів.

Українки на світовій виставі в Шикаґо.

Жіноча світова виставка, яка була в „Колісею" в Шикаґо при кінці **травня ц. р. тривала цілий тиждень і покінчилась гарним успіхом. У виставці брали участь також шикаґовські українки, які мали окремий павільон під написом „Україна".** Було там 900 ріжних виставових кусників, як вишивки, килими, гуцульські вироби, писанки й ін. Всі ті речі доставили почасти шикаґовські українки, але найбільше прислали: п-на Стефанія Чижовичівна з Філядельфії і п. А. Максимюк та п. Н. Тацій із Скрентону, Па. Американці й чужинці пильно оглядали українську виставку і висловлювалися з найбільшим признанням для неї. При цій нагоді українки інформували їх про Україну. В „Колісею" є теж концертова саля на 10.000 осіб, де улаштовували щодня концерти. Український концерт був там 26-го травня. Замітне, що на український концерт прийшло найбільше публики. Але й не завелась вона, бо концерт випав дуже гарно. Було скрипкове сольо п-ни О. Білинківної, дует п-і Цимбалістої і п-ни С. Тимишинівної, барітонові соля п. М. Костелюка, хор 30 кубанських козаків і вкінці танок відомого українського балетмайстра Василя Авраменка. Українською виставкою занявся шикаґовський „Український Жіночий Комітет", в якому найбільше працювали: п-ни А. Маслей і М. Дійко та п-і Цимбаліста, Шкраба, Смук, Процюк і Бернацька.

Українське свято в Канаді.

Українці провінції Алберти в Західній Канаді святкували в Едмонтоні, в пятницю дня 29-го м. м., небувале свято. Це було свято 30-літніх роковин української іміграції в провінції Алберті. Західня Канада — це дуже молода країна на державу злуці із Східною Канадою. Щойно недавно святкувала вся Канада 60-літні роковини злуки цілої домінії. Тому і 30-літні роковини української іміграції в Західній Канаді — це велике свято, тимбільше, що українці в Західній Канаді, хоч така молода іміграція, а вони другі щодо численности в провінціях Алберті, Манітобі і Саскечевані. До свята в Едмонтоні дало почин Товариство Українських Піонірів в Алберті, а приготовив його окремий ювилейний комітет. Участь у цьому ювилейному святі взяли представники домініяльної і провінціональної влади, і також влада міста Едмонтону.

ЗІЗД КООПЕРАТИВНИЙ.

Центральний Кооперативний Банк у Львові

в порозумінню з Союзом Ревізійним Українських Кооператив у Львові скликує

ЗІЗД

в справі основування і організації **щадничо-позичкових кооператив** НА ДЕНЬ 16. ЛИПНЯ 1928. ПОЧАТОК О ГОД. 10. перед пол. (Льокаль Банку).

По рефераті в справі організації щадничо-позичкових кооператив першого ступня, опертім на вислідах письмової анкети щадничо-позичкових кооператив, будуть предложені відповідні внесення як субстрат до дискусії і видання опінії. Взяти участь в зізді **обовязані є відпоручники всіх союзних повітових і льокальних щадничо-позичкових кооператив.** — Гостям-відпоручникам некреєтових кооператив і кооператорам будемо раді.

Управа Центрального Кооперативного Банку у Львові.

По широкому світі.

Льойд Джордж на міжнароднім конгресі ліберально-демократичних партій виголосив промову на тему шкідливого впливу соціялізму на державних мужів, що кінчать диктатурою.

Бувш. італійський премієр Джіолітті вмирає.

Страйк у тютюневих фабриках Греції тріває далі. Венізельос домагається від фабрикантів виконати свої домагання.

Син Чанг-Тсо-Ліна збунтувався; пів-денні війська забрали в неволю 2000 його повстанців.

Єгипетські націоналісти рішили вести опозицію проти нового кабінету Могамеда Махмуд Паші.

Нова сесія румунського парляменту, що почалась 11-го ц. м. скликана на те, щоби принятя законопроєкт про стабілізацію леї.

Америк. фінансовий секретар Мельон після повороту з мандрівки по Европі виступить у Ню-Йорку та Філядельфії з промовами в користь кандидатури Гувера на президента.

Ріжні вісти.

АМНЕСТІЙНИЙ ЗАКОН.

Мін-ство справедливости розіслало до всіх судів і прокураторій обіжники в справі приноровлювання амнестійного закону. Закон буде оголошений у „Дн. З." на днях після повороту президента з обїздки воєвідств.

Мін-ство справедливости поручило предсідникам окр. судів, щоби здержали біг тих справ, яких присуди підпадали би під амнестію.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ ТАКИ ІДЕ ДО РУМУНІЇ.

З поінформованих кол повідомляють, що марш. Пілсудський таки поїде до Румунії після легіонового зізду у Вильні.

УРЯД. КОМІСАР СТШЕЛЕЦЬКИЙ УСТУПАЄ.

Розійшлися чутки, що дня 1. вересня уряд. комісар Стшелецький вертає до мін-ства внутр. справ на своє давнє становище. Міродатні кола заперечують цю чутку.

ЛЕТУНСЬКА ШПІОНАЖА НА КОРИСТЬ СРСР. У НІМЕЧЧИНІ.

„Фос. Цтг." подає, що в Аллерсдорфі біля Берліна арештовано конструктора летунських заведень Людвіга і двох помічників під замітом, що зраджували більшовицьким емісарам документи, що торкалися конструкції нім. літаків у заведеннях в Аллерсдорфі, і заведеннях Юнкерса у Фрідріхсгафені. Більшовицька амбасада в Берліні заперечує, начеб Людвіг був у взаєминах із урядовцями амбасади.

ПОАНКАРЕ ВИЗВАНИЙ НА ДВОБІЙ.

Рад.-соц. посол Бержері (зять покійного більшовицького амбасадора в Льондоні, Красіна) визвав на двобій премієра Поанкаре наслідком гострої суперечки в парляменті. Поанкаре сказав, що не стерпить, щоб у франц. парляменті мішалися у внутр. справи Румунії.

ІТАЛІЯ ЗАЖАДАЛА ВІД ФРАНЦІЇ ВИДАЧІ ПОЛІТ. ПРОСТУПНИКІВ.

„Квотідієн" подає, що італійський уряд знову зажадав від французьких властей видачі італійських політичних проступників, які є у Франції. Часопис гадає, що Франція не згодиться на це домагання.

НАЙШЛИ ГУРТОК РОЗБИТКІВ.

Зі Штокгольму повідомляють, що один із російських летунів віднайшов групу Мальгрема. Один із розбитків лежав на землі, два інші махали хустками.

З Кенігсбей прийшла вістка, що на кризі є вже лише трьох учасників Нобілевої виправи, бо один із них збожеволів, покинув табор і пропав безслідно.

Нобіле дістав приказ від Мусолінія вертати негайно до Італії.

Московська радіостація подає, що ледолім „Красін" врятував решту членів виправи Нобіля. Виявилося, що Мальгрем уже не жиє, Заппі є здоров, а Маріяно відмрозив собі ноги

Спис арештованих у справі нападу на почту.

З Ком. Допом. Політ. Вяз. повідомляють, що від часу після нападу на почту при вул. від часу після нападу на почту при вул. Глибокій арештовано: Ординця Теодора, Ординця Володимира, Скітського Евгена, Мироша Володимира, Кобіва Володимира, Мироша Вол., Кобіва Вол., Качмарського Вол., Качмарського Ром., шофера Штокала Мих. Вербицького і Кар. Мулькевича та Павзаківну Евгенію і Кравецьку Олену. Перших шістьох переведено вже до слідчої вязниці „Бригідки" при Казимирівській вулиці ч. 24. Е. Павзаківна і О. Кравецька остають іще в поліційних слідчих арештах.

В найблищих годинах має запасти рішення, чи арештовані станують перед наглим судом.

Наша Мекка.

Справа викупна „Українського Городу" у Львові.

Влучно схарактеризував цею назвою Роман Купчинський площу „Сокола-Батька" у Львові. Бо всякий спішить туди. Один на Лугове Свято, другий на свято „Рідної Школи", шкільна молодь на свої вправи, спортовці „України" й інших товариств на змагання, служниці на фестин товариства „Сила", Соколи на своє свято, а вкінці підльвівські хори на свій збірний виступ, як це було 8 ц. м.

Ніхто з них не заперечує необхідности площі, кожний споминає добрим словом ініціятора і творця її купна, кожний рад би бачити її ширшою, з деревами і т. п. Але на тому кінчиться.

Прочитавши статтю п. Ярого про спортові городи в Берліні, зайшов я з цікавости до Сокола-Батька поспитати, порадити, ну — і признаюся: докорити, чому вони не поширюють своєї площі, чому не уладжують.

В сутінку канцелярії приймає мене симпатичний урядовець Т. Білостоцький. На моє питання, як мається справа викупна дальших частин площі під „Український Город" і чому його не поширюють, спрямовує мене до мовчаливого проф. Гайдучка. І тут стрінула мене несподіванка.

— Впишіться, добродію, вперед у „Золоту Книгу" з датком на поширення площі, а тоді конкретно будемо говорити. Інакше шкода моїх слів і ваших плянів, бо словами не поширимо города!

Рад не рад я вписався. — „Маємо щастя, що нема вадрадника Стеблецького — додає п. Білостоцький; він тою жертвою не вдоволився би. Адже колись що давно за свободу жертвували життя, а тепер не хотять пожертвувати для свободи денного заробітку"...

По вписанні більш оптимістично настроєний п. Гайдучок відсилає п. Білостоцького до „Дністра" вложити даток на книжочку, а сам поясняє:

„Справа поширення площі дуже актуальна. Як її господар в тому році, бачу наглядно, що тісно всім нашим школам, товариствам. Дуже тяжко поділити години, щоб були всі вдоволені. Невдоволені люди і з того, що кажу платити за зажиття. Ну, але в той спосіб учу їх мати не лише домагання, але й обовязки. Бож не штука їм домагатися жужлевого біжника, водних тушів, але мусять допомогти зарядові. А так мало зрозуміння саме у нас в тому напрямі! Наш псевдоспортовець уважає за понижуюче взяти лопату чи тачки в руки і зробити самому те, що йому треба. Тому муситься платити робітника. Годі інакше. У нас все ще покутує дух раба, який уважав, що робота його понижує. Все імпонує йому назва „пан" (мрії з панщизняних часів). У нас не приймилося якось досі слово „громадянин", ми вічно панькаємося. Але до речі. Сокіл-Батько дуже поважно думає про викупно дальших частин і поширення площі. Що не кричить на цілий світ — годі! Паркан при площі від крику не побіжить яких 100 метрів дальше. Справу збірки має заст. голови п. Стахій Стеблецький. Він переводить консеквентно збірку. Нераз жалується, що на старість до одного і того самого жертводавця мусить два-три рази виходити на третій поверх. Себе жертвує, але й жертви приносить. Протягом півтора року зібрав дві тисячі і 22 доляри".

— Мало! — завважав я.

— „Мало, кажете, а чи знаєте, що люди — наші богачі — його уникають, а декотрі взають бідних? Навіть ті, що камениці мають, нарікають, що бідні, але він нічим не аражується. А знайте, що майже нема кому йому помогти при збірці.

„Зрештою памятає про цю справу і проф. Боберський в Канаді й популяризує її серед канадійських українців. Є вже успіх моральний, а частинно й матеріяльний. Щоб якнайскорше довести збірку до кінця і викупити дальшу половину городу, віднеслися ми вже перед трьома роками до „Українського Народнього Союзу", а перед роком і до „Обєднання" в Америці. Одначе покищо не маємо від них відповіди. Але надіємося, що вони застановляться теж над цею важною справою і кожне з них купить бодай по частині городу. Адже тільки недостача землі вигнала їх зі старого краю!

„Вийшли письма до всіх деканатів, пішов заклик і до кооператив і до Повітових Союзів, покищо ждемо на відповідь. Що відповідь дістанемо — вірімо, бож ми не на Сагарі, а серед народу, який хоче жити і мусить жити, який бачить і чує, що докруги в світі діється.

— А можна знати хто жертвує?

„Саме всі ті, яких ми не вважаємо патріотами, бо вони навіть не допитуються, чому ми їх жертв не друкуємо. Дуже богато мало знаних державних і приватних урядовців і т. д. Спис їх жертв безумовно видрукуємо, бо це буде для молодого покоління дуже потрібна наука.

— А як молодь?

„Вона розуміє вагу викупна може найбільше, бо на площі почувається наче

ВАСИЛЬ СОФРОНІВ.

НА ПОХОРОНАХ.

Всі люди дивувалися, що Петро так плаче за своєю жінкою.

— А дивіть-но, кумо! — шептали нишком жінки, поволі ступаючи за домовиною. — І здається, не жили з собою так добре, а як за нею забанував.

— Е, говоріть, не жили! Як там було, так було, а померла — то й плаче! Та й де могли добре жити, як вона більше як на двайцять літ старша від нього?

— А дивіть, і ніби плаче, а навіть не схлипне ні разу! Сльози самі течуть. Такий задуманий та захмурений, гейби у її труму дивився.

— Ет, говоріть, кумо. Вмерла, тай тільки.

— Але видно, що йому жаль, що таки щиро плаче.

Петрова судідка розказувала нишком мов яку велику тайну:

— Таже він, кажу вам, кумо, за цілих двайцять літ слова до неї не промовив! Ні злого, ні доброго. Так, якби її не було коло нього! Тільки, що їв та спав зимою в хаті, а то все на дворі та в полі коло роботи. Щоби лише її не бачити!

— Ой, та бо й його доля з нею незавидна була! — співчуваюче зітхнула вдовиця Марта. — Дивіть! Йому сорок пять літ а виглядає як старий дід!

Сестриці шептали між собою, злегка нахиляючи до себе голови і коравими, худими долонями заслонювали від вітру воскове світло. Петро ішов як хмара, а з очей плив ручайок сліз. Навіть як вертали вже з кладовища, він ішов сам і не відзивався до нікого ні словом. Часом закусував губи і нові сльози плили з очей.

Прийшли до дому. Звалився за стіл на лаву, голову схопив у долоні:

— Ой, світе мій, гіркий світе!

Чоловіки і жінки, припрошуючися, засідали за довгий стіл.

— Ей, куме! та не бануйте так! не бануйте! Та вони, дай їм, Боже, панування, вже не молоді були. Вже їм час був.

— Шістьдесять вісім літ! Коби кожний з нас такого віку дожив!

— Та не побивайтеся, куме! не тужіть!

Петро підвів голову. Взяв від брата пляшку з горівкою, наляв половину порцелянового горняти і випив.

— Ей, та кишки собі попечете!

Випив і глянув кругом понсилими, сумними очима, мовби засвітив у них огники похоронних свічок.

— Та не вбивайтеся, куме! Забудьте! — приповідала вдовиця Марта, немов двома вугликами припікаючи його своїми чорними маленькими очицями.

— Кого забути? Її? Ет! А себе, себе хіба можу забути?

Мов вода прірвалася через греблю, так прірвалася його мова. Говорив, мов би хотів виговорити весь свій біль.

Оженився — мав двайцять пять літ. А вона під пятьдесятку! Але вона була богата вдовиця й таке нінащо, що йому здавалося, що умре за рік, два!

— Та ніби ви не знаєте? Гаж не було в цілім селі буйнішого парубка над мене! Але я був бідний. Злакомився. Думав, що похникає рік, два тай умре. Таж кожний чоловік хотів би жити якось по людському, а не марнуватися на заробітках!

Обтер верхом долоні піну на губах і зарив пальці в волосся.

— Аж перед самим весіллям мені щось омкно стало. Але як було завертати? Такі кошти! Йшли до шлюбу, а мені коло серця так нило, так нило, так щось мулило там...

— Не йди! вернися! — Але я закусив губи і пішов до престола. І з тою присягою світ мені запався, життя моє запропастилося!

— Я вертав до дому, то мені чорно було в очах і чорно в душі. А потому я випив пляшку горівки і пяний переспав у коморі ціле весілля. Таж ви знаєте!

Прийшов я на другий день до хати, подивився на неї, подивився на цю мою жінку, на її поморщені худі губи, на її беззубий рот, на ті груди обвислі, жовті, що як два порожні кінські баламути висіли за брудною пазухою, тай лиш осунувся на лаву. Як заплачу тоді, заплачу! Я буйний був парубок, а тоді то я гадав що серце мені розірветься, що вмру від того плачу. Так плачу, так рую, так бю об стіл головою як несповна розуму! Як собі розгадаю, що я зробив, то здається мені, що нема вже для мене життя, лиш одна смерть.

А вона до мене:

— Петрику! Петрику! А диви, корівки наші, як лані. А диви, які коні. А ходиж, подивися на нашу ниву. То вже твоє! Все твоє!

— Тай так цілий рік! В день роблю як той віл, забудуся. А в ночі той тусок так рве, так ние, так проситься як дитина в душегуба: — Пусти, пусти..., так, що нераз я серед ночі як навіжений вилітав з хати і біг наперед себе в поле. А потому, то так, як та рука від праці затвердне мозолями, так затвердло моє серце від болю, від смутку мого великого! Тай я вже нічого не чув. Так якби не жив! Цілих двайцять років, людоньки добрі! Та то не життя, то мука була! Цілих двацять років! Люди!

— Тай того я бануюю, того сльози потекли тепер! Ой! Нагадав я собі все, тай розтаяла крига, що від того холоду намерзла на моїм серці. За двацять літ! Дивіть, волос сивий на мені! А де моє життя? Ні за мною, ні наперед мене. Мені сорок пять літ, а здається, що сто віків на моїй спині. Тай плачу, люди, плачу...

Схилився на стіл і затрясся риданням. Страшним, невмілим риданням старого сивого чоловіка, що плакав за безповоротно змарнованим життям.

дома. От бурсаки в бурси кардинала Сембратовича вже третій рік з черги принесли свою жертву, а абітурієнти в обох відділів VIII. кляси філії академічної гімназії зложили 166 зол. Зате одна наша т. зв. псевдоаристократична школа не зложила нічого, бо уладжувала традиційне пращання професорів!

— Але щож ви робите з тими грішми? Якщо купувалиб, то суспільність радше давалаб жертви — тягну дальше за язик.

„Саме цього року пішов нам один зі спільників на руку й ми зробили умову та надіємося в осени поширити площу. Долині викуплено, отже є вже власністю Сокола-Батька. 5 і пів морга а ще стільки треба купити!

— А як думаєте, якби так хто зі спільників дарував? Прецінь і так булиб його гроші в часі війни здевалювалися.

„Ну, з пересердям відповідає мені інформатор, ми мали вже дарунок в 1918 р., але знана річ, що дарунків не вміємо шанувати. Ми ждали то 1920 році, аби нам антанта дала дарунок, чи антанта мав дати нам „Український Город“? Зрештою, як нарід не здобуде собі сам жертвами і того всього його сокільство не навчить, то дуже скоро може свій дарунок проциндрити. А як здобудемо збірними жертвами, то кожний буде стояти на сторожі народнього майна!

— А чому Сокіл-Батько займається тою справою?

„У нас вже поведінка така, нехай там хтось зробить. А в тім вже й так знаходилися жертводавці, які радо причинилиcьб були більшою жертвою, якщо вони з тім партиципувалиб. На жаль, нема ще в тім — і вони завернули назад.

„А вкінці щодо жертв і здобуття дальших 5 і пів морга, то думаю, що легко можна це перевести. Триста українців має за приміром 300 греків під Термопілями зложити не життя, а по 50 долярів, і цілий город — наш!

„Чи будуть, побачимо. Покищо на Святі Хорів, що відбулося 8. п. м. на цій площі, зложили свої жертви чех і білоруси. Сподіюся, що це добрий примір для всіх нас, що любимо рахуватися на міліони“.

Я вже більше не питав і вийшов, аби з вами поділитися, як стоїть справа викупна „Українського Городу“ у Львові.

І. Чорноморський.

Прага, 10. 7. 1928.

НОВИНКИ

— **Опікуни стрілецьких могил.** XXII-ий список членів-опікунів українських стрілецьких могил, котрі зложили в Товаристві (Львів, Руська 18/І) по 15 зол. за опікунство над одною могилою: 351) Маріїська Дружина і Маріїський Союз шкільної молоді, Рава Руська — 1 м. 352) Д-р Белей, Люча — 1 м. 353) Семен Медвідь — 2 м. 354) Союз українських бруттовців і власників нафтових теренів „Підойма“, Дрогобич — 10 могил. 355) Кружок „Рідної Школи“, Львів, Жовківське передмістя — 1 м. 356) „Українська Студентська Громада“, Варшава — 2 м. 357) Ученики II., III., IV. і V. кляси хлопячої школи ім. Б. Грінченка, Львів — 2 м. 358) д-р Іван Туранський, Коломия — 1 м. 359) Учителі-українці народньої школи, Ґрембів ад Тарнобжеґ — 1 м. 360) Модест Менцінський, Штокгольм — 2 м. 361) Петро Глібчук, Тчев — 1 м. 362) Микола Маринович, Хоросниця — 1 м. 363) Інж. Ераст Бурачинський, Галич — 2 м. 364) д-р Денис Маєр-Михальський, Букарешт — 1 м.

— **Могила Вітовського в Берліні.** З ініціятиви Гол. Ради Т-ва Охорони Воєнних Могил у Львові зорганізувався в Берліні комітет опіки над могилами бл. п. полк. Вітовського і сотн. Чучмая в такому складі: полк. К. Новохацький — голова, д-р Зенон Кузеля — заступник голови, і урядуючий голова, о. д-р П. Вергун — заст. голови, Тимчук — секретар і касієр. Цей комітет одержав від Головного Т-ва Охорони Воєнних Могил суму 150 (стопятьдесять) ам. долярів і приступив уже до тревалого упорядкування згаданих могил. Посвячення нової могили відбудеться в половині серпня.

— **Свинська історія.** Вже третій день львівський трибунал розбирає гріхи дуже популярного у Львові купця Йосифа Новака, ковбасника і радника „Торговельно-промислової Палати“. Арештований кілька місяців тому за ріжні зловживання, відсидів 3 міс. слідчої вязниці а потім вийшов на волю, зложивши 100 тисяч кавції. Реєстр його гріхів чималий: його обвинувачують у фальшивих зізнаннях, у намові до фальшивих зізнань, у підробленні урядової печатки, у продажі кепського мяса (конина замісць свинини), у мешканевій лихві та насильстві над органами влади. Разом з ним відповідають перед судом його спільники, челядники з його ковбасні і його урядовець д-р Заблоцький. Більшість із них тепер перед судом змінюють свої зізнання, які склали в слідстві і не пригадують собі, з якого мяса робили ковбаси. Деякі признають, що ковбаси для війська були гірші ніж для загальної продажі. Сам Новак усьому категорично заперечує. Він не знає про фальшиву військову печатку, яку прибивали на мясі, відкиненім санітарною комісією; її мусів зробити для приватного вжитку д-р Заблоцький. Щодо конини, то це видумка ворогів; щодо віпсованого мяса, про яке кажуть деякі челядники то вони були пяні; щодо намови до фальшивих зізнань присяг і лихви — то все це було інакше. Новак каже, впр. що д-р Заблоцький постачав для війська за добре мясо і цим міг його зруйнувати. На більшість обвинувачень він відповідає способом цього славного різника, який божився, що ковбаски робить із найкращого мяса „пів-на-пів“. Це значило: один кінь — один кролик. Як суд дасть собі раду з цими ковбасами, не знаємо.

— **Тайна смерть міліонера** Левенштайна, одного із найбільших бельгійських банкирів, досі невияснена. З огляду на те, що його тіла досі не найшли, є здогади, що він міг потайки висісти з літака, кажучи шоферові спинитись на землю. Родина не вірить ні в його самогубство, ні втечу, а тільки у нещасливий випадок. Численні знавці знову заявляють, що впасти тихо та непримітно з літака не так легко.

— **Торговці жінками.** Гарна спілка розвинула свою діяльність у Варшаві: це торговці живого товару під проводом варшавського громадянина Абрама Марчика, що від літ став громадянином у... Буенос Айрес, де був власником веселого дому. Він мав спілку з братами Ашерами, що так само як він, уміли женитись і відпродувати свої жінки за море. Спілка мала ще інших співробітників, що мали віллю під Варшавою і „філії“ на провінції з капіталом кількадесять тисяч долярів.

— **Ріжні вістки.** У Ґаличі арештували 150 осіб обвинувачених у комуністичній змові. Головний штаб цієї змови був... у дофтанській вязниці. — Найвищий суд у Каліфорнії затвердив засуд смерти на Хікмена вбивника дівчини Паркер. — В Антверпені скінчився 7-тижневий страйк портових робітників. — Скарбовий урядовець із Вильна пропав безслідно із грішми. — Московський „Великий Театр“ закінчив зимовий сезон з дефіцитом 800.000 рубл. — У Цопотах два літники занедужали красухою. — В еспанськім містечку Муцепас грім спалив 40 домів. — У нім. містечку Лефінґен згоріли тартаки вартости 1 міл. марок.

— **Україніка.** У чч. 25 і 27 поважного німецького політичного тижневика „Політіше Вохеншріфт“ (з 25. червня і 5. липня ц. р.) находимо статті, присвячені відносинам поміж Харковом і Москвою та памяті Симона Петлюри. Перша з тих статтей п. н. „Боротьба проти Москви“ описує зі справжнім знанням справи процес розвалу централістичної російської держави під напором децентралістичних нац. стихій, спроби ратування ситуації новим курсом нац. політики, та стихій, спроби ратування ситуації новим курсом національної політики, та вкінці могутній ріст самостійницьких і протимосковських настроїв українського наддніпрянського села. Стаття про Симона Петлюру поміщена з приводу недавньої появи публікацій гльорифікуючих Шварцбарда. Стаття поборює жидівську тезу про вину пок. С. Петлюри у погромах і поруч дуже прихильної характеристики особи пок. гол. отамана й його життєпису цілком вірно змальовує напуюзі в рр. 1917—1920 відносини на Україні. Автором обох статтей є один із нечисленних німецьких журналістів, які ставляться до української проблеми дуже поважно; він скритий під псевдонімом „Арко“.

— **Спортовці.** В англійськім графстві Норфольк поліція арештувала 20 осіб з аристократії, що належали до спортового клюбу і організували бої півнів. Як то „доказовий матеріял“ узяли 50 півнів, що мали на лапах гострі срібні острогии.

— **Німі говорять.** В Америці продають уже по крамницях патентований апарат, що дає змогу німим добувати з горла звуки та цілі речення. Тільки німі від урдження не можуть ним користуватись.

— **Учасник війни 1812 року** помер на Поділлі, на хуторі Печане; мав це бути 136 літній селянин Петро Рудик.

— **Друкарські „конфлікти“.** У вчорашній статті п. І. Кедрина п. н. „Перед конфліктами“ трапилося кілька прикрих друкарських помилок, які можуть справді викликати конфлікт в уяві читача. І так: в 15-ому рядку згори має бути: „легалізація перевороту соймом“ (а не „сойму“); рядок дальше: „перша зміна конституції“ (а не „руїна“); „Час“ біднає, що новий державний замах „може створити фатальний прецеденс“ (а не: запальний“). Є там і інші „фатальні“, помилки, але другорядного значіння.

— **Прогулька на Маківку.** Головна Рада Т-ва Охорони Воєнних Могил прохає всіх громадян, що задумують взяти участь у прогульці на Маківку дня 22. липня ц. р., щоб вони завчасу подали це до відома Ради в льокалі Т-ва (Львів, Руська 18/І.) між год.: 10—1-ою щодня.

— **Загрожене родинне життя** ратують у нинішніх часах лише **Життєві обезпечення**, дбаючи в першу чергу про матеріяльне забезпечення родин. Є вони **головною основою розвитку і моральної сили народу.** Тому обезпечуйте свою родину в **Товаристві „КАРПАТІЯ“ Львів, Руська 18. І. п.**

Театри.

Міський великий театр:

13-го г. 7·30 веч. „Сімона“, ком. Девалля.
14-го „Сімона“.
15-го „Сімона“.

Міський „Театр Новин“:

13-го 8·30 веч. „Бернард“ ревія варшавського театру „Qui pro Quo“.
14-го 8·30 веч. „Бернард“ ревія варшавського театру „Qui pro quo“.
15-го „Бернард“ ревія варшавського театру „Qui pro quo“.

КІНА.

„Аполло“: „Дівчур“.
„Лев“: „Мертвий вузол“.
„Палас“: „Оаза кохання“.
„Фатаморгана“: „Біржа кохання“.
„Байка“: „Спелюнки і гріхи Парижа“.

З театру.

Міський Великий Театр: „Сімона“, комедія в 3 діях Жана Девалля.

Пєса збудована як расова парижанка. І також вміє погодити зовнішню легкість із глибістю психологічної аналізи. Є в ній усі несподіванки великоміського життя у готелі чи багатім домі: ніколи не можна вгадати, хто коли якими дверима ввійде і вийде. При цьому непримітно приглушена, немов спеціяльний ефект, подвійна проблема: — як важко визволитися від великої пристрасти, і як легко стати полоненим чистого почування, навіть тоді, коли холодно аналізуємо перше і холодно відкидаємо друге.

Проблема, з якої Анрі Берштейн, спеціяліст від гри на нервах, зробив би високо-драматичну пєсу і витиснув би глядачам сльози, стає для Девалля мягким, оксамитним сюжетом, немов фотелі готелевих „галь“ і подушки в спальні красуні-спокусниці. Ніхто не вірить цим закоханим Сімони і її еслмій, що голос крови або серця це така поважна річ: вони кажуть про це так природно та приємно і поводиться так зручно, що ми аж подивляємо в них механізм чудесної пружини. А проте... проте парижани та парижанки також терплять кохаючи. Чи справді та глибоко — це для глядача в театрі майже байдуже. Важно те, що прецікаво.

Краківський театр має для тої цариської пєси вимріяну акторку Софію Ярошевську.

М. Руд

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу Вас не відмовити мені місця для поміщення на сторінках Вашого шановного часопису слідуючої заяви:

„Схвильований оцінкою мого твору „Раби“, а головно невгідним з дійсністю закидом памфлету на мою адресу, я помістив довшу статтю під написом: Рецензент і критик, в цілости звернену проти особи п. Михайла Рудницького як людини, письменника, громадянина й людини. Виходячи зі становища етики і справедливости та бажаючи запопатькувати поворот до високого рівня в літературно-громадянському житті, після передумання змісту, тону й форми моєї статті, — признаю свою помилку, жалію свого виступу й відкликую обвинувачення й епітети на адресу п. Михайла Рудницького — як загального, так і особистого характеру.

Прошу приняти вислови високого поважання **Д-р Осип Туранський.**

Львів, 10. липня 1928.

Загрожена позиція.

„Рідній Школі“ необхідна негайна допомога!

Положення „Рідної Школи“ зі сергуного перейшло в критичне. Стан довгів „Рідної Школи“ не зменшився, а натомісць прибули нові, негайні, нетерпеливі проволоки видатки і зобовязання.

Найбільша журба — це невиплачені платні учительству народніх шкіл і промислово-дообразуючих шкіл та захоронок „Рідної Школи“. В часі, коли учительство державних шкіл і приватне учительство інших народів матеріяльно забезпечене може ужити ферій на відпочинок для набрання нових сил до нової праці — наше приватне учительство остає без матеріяльних засобів, зневірене, в розпуці, не знаючи, як перебути нинішню та прожити завтрішню днину.

Такий стан не сміє довше тріваги, бо він загрожує основам нашого приватного шкільництва, яке після масової переміни українських державних шкіл на польські згл. дно утраквістичні — одиноке совісно виконує високе завдання українського національного виховання. Якщо негайно не наспіє значна матеріяльна підмога, то неминучо грозить частинна ліквідація кляс і шкіл „Рідної Школи“. Який був би це страшний удар для українського народу — ясно!

Та ми віримо, що українська світська і духовна інтелігенція, українське студентство, що перебуває на феріях, українські економічно-фінансові інституції, кооперативи, ріжного роду товариства і взагалі весь український народ тут і за кордоном не допустить до такого нечуваного сорому й упадку, якого наслідки не дадуться навіть передбачити. Ми віримо, що наше українське громадянство прийде зорганізовано й поодиноко з негайною надзвичайною допомогою „Рідній Школі“, та уможливить їй вийти з цього катастрофального положення.

Гроші слати до Головної Управи „Рідної Школи“ у Львові, Ринок ч. 10, зазначуючи: „надзвичайний датох“ та взиваючи знайомих. — Також устроювати вистави, фестини, прилюдні руханкові пописи й забави з доходом на „Рідну Школу“.

Ніхто не сміє відказатися від негайної доразової допомоги для „Рідної Школи“ без огляду на те, чи остав дома чи виїхав на літнище.

Ратуймо поки час! Два рази дає, хто зараз дає!

ГОЛОВНА УПРАВА „РІДНОЇ ШКОЛИ“.

Ом. Терлецький вр. міcтоголова. **Анд. Заленний в. р.** за секретаря

Дописи.

ХОЛОЇВ, ПОВІТ РАДЕХІВ. (Де ми живемо?). Дня 28. червня 1928 р. в год. між [illegible] до 10-ої вечером вправляли супокійно Соколи на площі перед домом читальні „Просвіти“ у присілку Бабичі ад Холоїв під проводом начальника „Сокола“ Василя Козака, не співаючи і не нарушуючи спокою. Будинок читальні віддалений на 100 метрів від школи. В салі рівночасно вправляли Сокілки під проводом Павлини Никон і Павлини Новак. Вони вчилися вправ на сокільське свято до Кривого коло Радехова, а також і на своє свято в Холоїві, назначене на день 15. липня ц. р. Нараз впадає Теофіль Робачевський, управитель школи в Бабичах, з криком: „Co wy tu robicie? K... wasza mać, kto wam pozwolił?“ При тому добуває револьвер з ташки і змірюючись до Соколів, верещить: „Jestem kapitanem Strzelca, rozejść się, bo strzelam“. Хлопці негайно розскочились, а остав супокійно начальник Козак Василь. — „Ustap się, aresztuje cię, ... synu, marsz naprzód, bo zastrzelę cię jak psa“. На це відповідає начальник: „Чи ви, пане директор, є агентом, що маєте право арештувати? Прошу заховати [illegible] тепер нема [illegible] ну і вправляти вільно“. По цих словах Робачевський віддалився, а Соколи забралися в салі. За пять [illegible] впадає знова Т. Робачевський до читальні і заявляє продавцеві в кооперативі Дмитрові [illegible] Бабієві замкнути салю, бо до нього Соколи мабуть стріляли. Він мусить [illegible] ти по [illegible] і їх арештувати. [illegible] перли цей новий провокаційний напад і назад Козак Соколи вертали домів, [illegible] посипалися на них стріли зі шкільного будинку. Кажуть, що [illegible] 10 стрілів. Де ми живемо? Кому віддано науку наших дітей? — **Громадянин.**

ЛЮБАЧІВЩИНА. (Політичний рух.) Заходом повітової організації УНДО в Любачеві відбувся там дня 1. липня п. р. повітовий народній зїзд, на якім явилися: голова Укр. Клюбу д-р М. **Левицький** сен. Олена **Кисілевська** і посол п. Володимир **Кохан**. Віче це при участи понад 1000 людей відкрив голова повітового комітету д-р Ст. Ардан короткою промовою, в якій привитав прибувших послів і вказав на їх працю в соймі. Збори вислухали з великим заінтересуванням популярного викладу посла Володимира Кохана про соймові справи, — про зловживання підчас виборів і про важке економічне положення нашого селянства під Польщею. Як третій бесідник промовив голова Укр. Клюбу д-р Дмитро Левицький, привитаний невмовкаючими оплесками присутніх. Він представив політичну тактику Клюбу і діяльність послів та сенаторів у варшавському соймі. З великим захопленням вислухав зібраний нарід реферату д-ра Дмитра Левицького, перериваючи його рясними і довго невгаваючими оплесками. Відтак промовила пані сенаторка Олена Кисілевська представляючи зібраним значіння і вагу жіноцтва в політичній роботі. На внесок голови повітового комітету д-ра Ардана — збори ухвалили одноголосно цілий ряд політичних резолюцій. Вкінці забрав голос п. Еретенюк вказуючи на вагу і значіння інтелігенції — а місцеві міщани Каліцінський і Онишко Мудрий підносили надужиття при стяганні податків — і жалувалися за невиплату воєнних відшкодувань. По відспіванні народнього гимну й інших патріотичних пісень і при окликах на честь послів та всеї нашої Парляментарної Репрезентації, зібрані розійшлися в піднесеному настрою домів.

ОПОВІСТКИ.

Кооперативно-господарське свято в Стрию відбудеться в неділю 15. липня ц. р. Програма: 1) Полева Служба Божа на майдані коло церкви (година 10). 2) Похід кооператив і гостей до дому Повітового Союзу Кооператив. 3) Посвячення новозбудованого дому Повітового Союзу Кооператив. 4) Отворення кооперативного свята. **5) Огляд праці Повітового Союзу Кооператив. 6) Привітання Свята. 7) Найблизші завдання хліборобської праці в повіті. 8) Селянські хори. 9)** Веселпродил забава учасників свята в салі „Народнього Дому" (год. 15.)

Конкурс. Виділ Товариства „Бурса св. О. Николая в Перемишлі оголошує конкурс на приняття гімназіяльних учеників до бурси згідно „Гімназійного Інститута" на шк. рік 1928/29. Місячна платня в Інституті з інститутським харчем виносить 90 зол., з бурсацьким (о скільки будуть вільні місця) 75 зол. платна з гори, натомість місячна оплата в бурсі виносить 65 зол., платна так само з гори. На початку шкільного року оплата на інвентар виносить в інституті одноразово 30 зол., а в бурсі одноразово 25 зол. платна при вступі. Бувші вихованки мають поновно внести подання. Залегаючі з оплатою не будуть приняті. Подання з долученою картою на відповідь належить вносити по конець липня ц. р. до: Управи „Українського Гімназ. Інститута в Перемишлі", вул. Баштова ч. 34. На случай приняття Виділ повідомить об цім петента. 78 1-2

Учасникам Табору Новиків до відома. Збірка учасників Табору новиків львівських і переїзджаючих через Львів в неділю дня 15. липня 1928 р. год. 22·30 (10·30) в ночі на головнім двірци в вестибулю. Стрийських та переїзджаючих через Стрий в понеділок дня 16. VII. год. 2·20 рано при поїзді. Станиславівських і переїзджаючих через Станиславів в понеділок дня 16. VII. год. 3·30 на стації. В Брошневі чекатиме замовлена колійка. Білет належить взяти до стації Брошнів. Ті, котрі переїзджають через Львів, а не мають знижки, возьмуть білет лише до Львова. Зі Львова є запевнений осібний вагон і 50 проц. знижка для всіх учасників табору. — С. К. 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ДЯКА іспитованого негайно приймє уряд парохіяльний Коломия, вимагається: свідоцтво правдивої релігійност, знання нотного співу, гарний сильний голос, не понад 40 літ життя. — Зголошення наразі письменно. 7' 1—3

ВСІЛЯКІ годинникарсько-юбілерські роботи виконує найстараннійше Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 2481 а) 4—?

ГРЕБЕНІВ. Від 16. липня курс руханки лічничої під фаховою управою Купелі сонішні воздушні і річні з наукою плавання. Літники віллі „Зелемін" користають з 50 знижки. Зголошення приймає інж. Козаневич, Гребенів. 45 2—4

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик препізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 99-?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

Отсею дорогою складаю щиру подяку Вп. Антонови Баранюкови зам. в Коломиї вул. Холоневських ч. 25 за виліченя масажами моєї жінки Йосифи з важкої 6-літньої недуги (паралїжу по запаленню ставів). За його уміїстну, щиру, совісну та корисну працю складаю ще раз щире Спасибіг.

71 1—1 **Стефан Білоскурський.**

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10